

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců JUDr. Marie Trnkové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **Českomoravská olejářská komanditní společnost, IČO 25176145**
sídlem Horní Vltavice 116
zastoupené společností Censitio s. r. o.
sídlem Ratajova 1113/8, Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2021, č.j. 35029/21/5100-41453-712277,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 11. 2018, č.j. 2105679/18/2216-50522-302330, a to tak, že žalobkyni byl přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění do 31. 12. 2020 ve výši 1 004 888 Kč. K přiznání tohoto úroku došlo z důvodu zrušení rozhodnutí správce daně ze dne 30. 10. 2014, č.j. 1903855/14/2209-25200-303504, ze dne 6. 2. 2015, č.j. 378783/15/2209-00540-303504, ze dne 18. 8. 2014, č.j. 1690430/14/2209-25200-303504 a ze dne 21. 7. 2015, č.j. 1576196/15/2209-00540-303504, kterými byla určena výše exekučních nákladů vzniklých při daňové exekuci a výše hotových výdajů, které vznikly správci daně při provádění daňové exekuce (jednalo se o exekuci prováděnou na základě exekučního příkazu na prodej movitých věcí č.j. 1962653/13/2209-25200-305824 ze dne 18. 12. 2013). Tato rozhodnutí správce daně byla zrušena rozhodnutím správce daně ze dne 21. 9. 2018, č.j. 1942255/18/2209-00540-303504, neboť uvedená rozhodnutí o výši exekučních nákladů a o výši hotových nákladů byla s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č.j. 4 Afs 22/2015-104 a ze dne 22. 12. 2016, č.j. 2 Afs 155/2016-70 ve spojení s rozhodnutím téhož soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Afs 399/2017-26 shledána nezákonnými. Úrok byl stanoven též v souvislosti se zastavením daňové exekuce rozhodnutím ze dne 3. 5. 2018, č.j. 12669556/18/2209-00540-303504 (jednalo se o daňovou exekuci prodejem nemovitých věcí nařízenou exekučním příkazem ze dne 13. 11. 2014, č.j. 1923287/14/2209-00540-303504).
2. Částky úročené prostřednictvím žalovaného rozhodnutí byly získány na základě exekučního příkazu ze dne 18. 12. 2013, č.j. 1962653/13/2209-25200-305824 na prodej movitých věcí. V rámci prodeje těchto movitých věcí byly získány částky: 78 519 Kč (peněžní prostředky v hotovosti), 11 693,75 Kč (peněžní prostředky v hotovosti), 186 992,46 Kč, 611 514,30 Kč, 53 550 Kč, 33 750 Kč, 108 806 Kč a 147 216,84 Kč. Takto získané peněžní prostředky byly užity na úhradu příslušenství daně – 1 232 042,35 Kč.
3. V souvislosti s rozhodnutím ze dne 3. 5. 2018, č.j. 12669556/18/2209-00540-303504, jímž byla zastavena daňová exekuce nařízená exekučním příkazem ze dne 13. 11. 2014, č.j. 1923287/14/2209-00540-303504, byla žalobkyni dne 23. 5. 2018 vrácena částka 500 000 Kč, která byla „započtena“ ve vztahu k výše uvedeným vymoženým částkám 78 519 Kč, 11 693,75 Kč, 186 992,46 Kč a 611 514,30 Kč (celkem 888 719,51 Kč).

Zbývající nevrácená částka ve výši 388 719,51 Kč byla vrácena žalobkyni dne 24. 10. 2018.

4. Žalovaný v intencích závěrů rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č.j. 5 Afs 9/2020-34 stanovil datum počátku běhu úročné doby ke dni 18. 12. 2013, kdy byly vydány exekuční příkazy a bylo tak zahájeno exekuční řízení dle § 178 odst. 1 daňového řádu.
5. Konec této úročné doby žalovaný určil ve vztahu ke každému jednotlivému exekučnímu řízení provedenému prodejem movitých věcí zvlášť, a to vždy k okamžiku, kdy na základě příklepu došlo k ukončení exekuce každé jednotlivé dražené movité věci. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že v případě takového řízení, kdy je vydáváno několik exekučních příkazů realizovaných různými způsoby provedení exekuce, neexistuje jediné rozhodnutí, jímž by byla tato exekuční řízení ukončena. Z tohoto důvodu připadá konec běhu úročné doby ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu na jiné datum, které odpovídá konkrétnímu datu, kdy byla exekuce reálně ukončena, a to dle výsledku toho kterého exekučního řízení.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně se shora nastíněným postupem žalovaného nesouhlasí a uvádí, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, když žalovaný nevzal v potaz okamžik celkového ukončení exekuce, nýbrž okamžik dřívější, a to právě ve vztahu ke každé jednotlivé exekvované částce. Žalobkyně poukázala na to, že dne 23. 3. 2018 podala návrh na zastavení exekuce, a to na základě aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, na základě tohoto návrhu bylo správcem daně vydáno celkem 11 rozhodnutí o zastavení exekuce, přičemž za podstatné pro nyní projednávanou žalobkyně považuje rozhodnutí o zastavení exekuce ze dne 15. 5. 2018, č.j. 1345952/18/2209-00540-303504, která byla zahájena exekučním příkazem ze dne 18. 12. 2013, č.j. 1963184/13/2209-25200-305824 na prodej movitých věcí. Exekuce tak v případě žalobkyně trvala od 18. 12. 2013 do 15. 5. 2018.
7. Konec úročné doby tak byl dle žalobkyně žalovaným určen nesprávně. K tomu žalobkyně cituje z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020, č.j. 3 Afs 155/2019-40 a uvádí, že v jejím případě nebyla daň prostřednictvím exekuce vymožena, když exekucí bylo získáno pouze 21 335 781,79 Kč z celkové dlužné částky ve výši 169 640 330 Kč. K pravomocnému ukončení exekuce došlo tak dle žalobkyně až dne 15. 5. 2018, kdy bylo vydáno shora zmiňované rozhodnutí o zastavení exekuce. Dle názoru žalobkyně jí tak náležel úrok z neoprávněně vedeného exekučního řízení v období od 18. 12. 2013 do 15. 5. 2018. Žalobkyně po celou tuto dobu pocítovala zásah do svého vlastnického práva, a to bez ohledu na faktický okamžik výtěžku každé jednotlivé dílčí exekuce. Proto je navrhováno žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech o způsobu, jakým je zapotřebí určit konec úročné doby neoprávněně vedeného exekučního řízení.

Vysvětlil, že tvrzení žalobkyně ohledně jediného okamžiku ukončení exekuce je nesprávné. Daňový řád totiž nezná institut či typové rozhodnutí, jímž by jednak byla zahájena daňová exekuce, aniž by byl zvolen způsob jejího provedení, a především nezná institut či typové rozhodnutí, kterým by byla exekuce jako taková ukončena. Pokud je rozhodnutí o ukončení exekuce vůbec vydáváno (§ 181 odst. 2 daňového řádu), pak se jedná vždy o rozhodnutí, které se vztahuje ke konkrétní exekuci, nikoli k exekučnímu řízení jako takovému. K tomu žalovaný připomenul, že v případě některých exekucí se žádné rozhodnutí o jejím ukončení nevydává, a to např. v případě úspěšného ukončení exekuce, kdy je nedoplatek zcela vymožen.

9. Žalobkyní zdůrazňované rozhodnutí o zastavení exekuce ze dne 15. 5. 2018, č.j. 1345952/18/2209-00540-303504, kterým byla zastavena exekuce nařízená exekučním příkazem č.j. 1963184/13/2209-25200-305824 na prodej movitých věcí, bylo vydáno, neboť v rámci tohoto exekučního řízení nebylo vymoženo nic. Z hlediska úroku z neoprávněného vymáhání je tato exekuce zcela bez významu (úrok z 0 Kč je 0 Kč).
10. V souvislosti s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č.j. 5 Afs 9/2020-34 žalovaný uvedl, že v tomto řízení se Nejvyšší správní soud zabýval počátkem běhu úročné doby neoprávněného vymáhání. Závěry kasačním soudem v tomto směru přijaté žalovaný plně respektoval. Kasační soud se však dle žalovaného již blíže nezabýval specifiky a detaily týkajícími se ukončení exekučního řízení, které může např. jako neúspěšné skončit ze zákona či naopak jako úspěšné může být ukončeno bez vydání jakéhokoli rozhodnutí.
11. Pokud by žalovaný přistoupil na konstatování žalobkyně, že k ukončení exekučního řízení nedošlo, když celková vymáhaná částka vymožena nebyla, pak by exekuce dodnes ukončena nebyla. Takový argument žalobkyně považuje žalovaný za nesmyslný, neboť exekuce nemůže nadále probíhat, pokud daňový subjekt nedisponuje dostatečným majetkem k uhrazení daňového nedoplatku.
12. Žalovaný shrnul, že žalobní argumentace nemá oporu v právní úpravě, a proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobkyně a duplika žalovaného

13. Žalobkyně se v replice k vyjádření žalovaného nejprve pohoršeně vymezila proti obratům užívaným žalovaným. K věci samé žalobkyně s odkazem na konkrétní exekuční příkazy uvedla, že exekuce je proti ní vedena i v době podání žaloby a ta tudíž neustále čelí negativním materiálními důsledkům exekuce. Žalobkyně s odkazem na dikci § 254 odst. 2 daňového řádu zopakovala, že jí úroky náleží za celou dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení, tedy za celou dobu, co je vedena exekuce, bez ohledu na jednotlivá formálně oddělená exekuční řízení.
14. Žalovaný v duplice nejprve reagoval na zmíněné pohoršení žalobkyně a k věci samé uvedl, že replikou uváděné odkazy na jiné exekuční příkazy nejsou pro věc nyní projednávanou relevantní, neboť období, která jsou danými exekučními příkazy postižena, nejsou napadeným rozhodnutím řešena. Žalovaný setrval na svých

závěrech, jež jsou stručně přiblíženy shora, a k těmto uvedl, že replikou uváděné závěry by vedly k tomu, že by exekuce dosud ukončena nebyla, o úroku by tak nebylo možné rozhodnout, a tudíž by nebylo možno vést tento spor.

V. Právní hodnocení krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování daňového orgánu (§ 75 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť obě strany sporu s takovým postupem vyjádřily souhlas.
16. Žaloba není důvodná.
17. Krajský soud na tomto místě předesílá, že se ztotožnil se závěry žalovaného, dle nichž je zapotřebí za konec úročné doby neoprávněně vedeného exekučního řízení považovat ukončení každého jednotlivého exekučního řízení zahájeného na základě exekučního příkazu a provedeného způsobem tímto příkazem specifikovaným. V podrobnostech proto lze odkázat na žalobou napadené rozhodnutí. K tomu soud dodává, že se zabýval pouze meritem věci, aniž by jakkoli hodnotil vhodnost obrátů užitých ve vyjádření k žalobě žalovaným.
18. Spornou otázkou ve věci nyní projednávané je konec úročné doby ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu. V tomto směru proti sobě stojí tvrzení žalobkyně, dle které je zapotřebí konec úročné doby k datu ukončení exekuce, ke kterému dle žalobkyně došlo dne 15. 5. 2018, kdy bylo ve vztahu k exekučnímu řízení vedenému na základě exekučního příkazu č.j. 1963184/13/2209-25200-305824 vydáno usnesení o zastavení exekuce. Naproti tomu žalovaný je toho názoru, že ukončení exekučního řízení je třeba vztahovat ke každému exekučnímu řízení vedenému na základě každého jednotlivého exekučního příkazu zvlášť, a to s ohledem na způsob, jakým každá tato jednotlivě nařízená exekuce byla ukončena. Dle žalovaného neexistuje jediný způsob ukončení exekučního řízení, jak tvrdí žalobkyně.
19. Krajský soud na tomto místě připomíná, že otázka týkající se úročné doby v případě neoprávněného vedení exekučního řízení ve věci žalobkyně byla řešena Nejvyšším správním soudem ve věci vedené pod sp. zn. 5 Afs 9/2020 a sp. zn. 3 Afs 155/2019. Předmětem těchto řízení ovšem nebyl konec této úročné doby, nýbrž její počátek. Kasační soud v uvedených řízeních konstatoval, že úročná doba počíná běžet již okamžikem zahájení vedeného exekučního řízení, tedy vydáním exekučního příkazu (§ 178 odst. 1 daňového řádu). Stanovení konce této úročné doby nebylo předmětem daného řízení, Nejvyšší správní soud se touto otázkou proto blíže nezabýval a pouze obecně uvedl, že úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu daňovému subjektu náleží za dobu exekučního řízení, od jeho zahájení až do jeho pravomocného skončení.
20. Úrok z neoprávněného jednání správce daně je v daňovém řádu řešen ust. § 254 odst. 1, podle kterého *dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem*

*uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy. A dále ust. § 254 odst. 2 daňového řádu, podle kterého platí, že v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu **za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení** úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši; nárok na tento úrok nevzniká, pokud je neoprávněnost exekuce způsobena pozdějším vyslovením neúčinnosti doručení rozhodnutí nebo navrácením lhůty v předešlý stav. (důraz doplněn)*

21. K tomu lze pro úplnost uvést, že úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu lze přiznat i v případě, pokud došlo k úhradě spojené s neoprávněným vymáháním, tedy např. k nedobrovolné úhradě nákladů exekučního řízení či hotových výdajů vzniklých v souvislosti s exekučním řízením.
22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2016, č.j. 7 Afs 299/2015-61: „Rozdíl mezi § 254 odst. 1 a § 254 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, spočívá v tom, že podle prvního odstavce je daňovému subjektu poskytována kompenzace za nezákonné jednání správce daně při stanovení daně (rovina nalézací), zatímco podle druhého odstavce je daňovému subjektu poskytována kompenzace za nezákonné vymáhání (rovina platební).“ Kasační soud v témže rozhodnutí dále s odkazem na důvodovou zprávu k daňovému řádu uvedl, že účelem sankce v podobě dvojnásobného úroku dle § 254 odst. 2 daňového řádu je zajištění ochrany před neoprávněným zásahem do vlastnického práva, které vymáhání představuje.
23. Daňová exekuce se dle § 178 daňového řádu zahajuje vydáním exekučního příkazu, po jehož doručení nastupují účinky *arrestatoria* a *inhibitoria*, daňový subjekt je tak od tohoto okamžiku ve svém vlastnickém právu omezen. Prostřednictvím exekučního příkazu správce daně dále určí, jakým způsobem bude daňovou exekuci provádět: srážkami ze mzdy, příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, příkázáním jiné peněžité pohledávky, postižením jiných majetkových práv, prodejem movitých věcí nebo prodejem nemovitých věcí.
24. Není vyloučeno, aby správce daně v daňovém exekučním řízení vydal více exekučních příkazů postihujících různé majetkové hodnoty a prováděl tak daňovou exekuci více způsoby. V takovém případě je exekuční řízení zahájeno vydáním každého jednotlivého exekučního příkazu, kterým se stanoví zvláštní způsob provedení daňové exekuce.
25. Každé takto zahájené exekuční řízení může být ukončeno různými způsoby, a to vždy s ohledem na skutkový průběh daného exekučního řízení. Jak vyplývá z komentovaného znění § 177 daňového řádu, daňová exekuce se od výkonu rozhodnutí dle občanského soudního řádu liší právě formálním ukončením, kdy

daňová exekuce může být ukončena *ex lege*, tzn. ze zákona bez vydání finálního rozhodnutí. Příkladem může být ukončení exekučního řízení v případě exekuce srážkami ze mzdy, která končí uspokojením oprávněného a není ji třeba formálně zastavovat. (Lichnovský, O., Ondrýšek, R., Nováková, P., Kostolanská, E., Rozehnal, T. Daňový řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, 1082 s.)

26. V této souvislosti lze zmínit závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 12. 4. 2007, sp. zn. 20 Cdo 3516/2006, které jsou z hlediska podobnosti exekučních institutů plně aplikovatelné i na projednávanou daňovou exekuci, kde tento soud uvedl: „*S námitkou dovolatele, že vymožení pohledávky, jejího příslušenství a nákladů exekuce nemá paušálně (vždy) za následek zánik exekuce (jako celku), je třeba se ztotožnit. Z ustanovení § 51 písm. c) zákona č. 120/2001 Sb. vyplývá, že v takové situaci zaniká pouze pověření exekutora provedením exekuce; závěr, že okolnost uvedená v § 51 písm. c) zákona č. 120/2001 Sb. má rovněž (vždy) za následek zánik exekuce jako celku, nelze ze zákona dovodit. Není totiž vyloučeno, že exekutor vydal v dané exekuci více exekučních příkazů postihujících různé majetkové hodnoty a prováděl tedy exekuci více způsoby. Ve stanovisku ze dne 15. 2. 2006, sp. zn. Cpjn 200/2005, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 4, ročník 2006 pod č. 31, Nejvyšší soud v bodě IV. vyložil, že exekuce, v níž bylo vydáno více exekučních příkazů, se podobá situaci více vedených výkonů rozhodnutí, jež se liší jen způsobem výkonu a kde nucené vymožení peněžitého plnění vede k faktickému ukončení výkonu, v němž se tak stalo, pro ostatní však zakládá důvod k jejich ukončení zastavením výkonu podle § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř. Pouze v případě, že exekuce byla vedena na základě exekučního příkazu jen jediným způsobem, má vymožení pohledávky, jejího příslušenství a nákladů exekuce v rámci tohoto způsobu za následek nejen zánik pověření soudního exekutora, ale též zánik exekuce jako takové.*“ (důraz doplněn)
27. Lze shrnout, že daňová exekuce může být vedena na základě několika exekučních příkazů, které určují způsob provedení takové exekuce, každý z těchto exekučních příkazů zahajuje exekuční řízení, které může být ukončeno různými způsoby jako např. zastavením exekučního řízení, pokud je dán některý z důvodů dle § 181 odst. 2 daňového řádu, či *ex lege*, pokud dojde k uspokojení oprávněného nebo *ex lege* v případě, kdy je exekuce prováděna příkázáním peněžité pohledávky z účtu a nedojde k úplnému vymožení celé částky (exekuce končí uplynutím 6 měsíců). K zániku celé exekuce jako takové může dojít pouze v případě, kdy je exekuce vedena pouze na základě jediného exekučního příkazu jen jediným způsobem a dojde na základě tohoto exekučního příkazu např. k vymožení pohledávky či k zastavení této exekuce.
28. Projednávaná věc se týká exekučního řízení vedeného na základě exekučního příkazu ze dne 18. 12. 2013, č.j. 1962653/13/2209-25200-305824, jehož prostřednictvím měly být uspokojeny nároky na úhradu exekučních nákladů daňové exekuce a hotové výdaje vzniklé správci daně při provádění exekuce (exekuční řízení je tak specifikováno nejen způsobem jeho provedení, ale též pohledávkou, která má být na základě tohoto řízení uspokojována – ve věci nyní projednávané jde o pohledávku v celkové výši 1 112 484,95 Kč). Tímto exekučním příkazem byla nařízena daňová

exekuce prodejem movitých věcí. Ve dnech 18. 12. 2013 a 18. 2. 2014 byl proveden soupis movitých věcí žalobkyně (§ 203 daňového řádu), které byly následně v souladu s § 210 daňového řádu prodány v dražbě. Okamžikem udělení příklepu přešlo na vydražitele, který uhradil řádně a včas nejvyšší dražební podání, vlastnické právo k vydraženým věcem (§ 329 odst. 7 občanského soudního řádu ve spojení s § 177 odst. 1 daňového řádu). Vydražením sepsaných movitých věcí byly získány částky 78 519 Kč (sepsaná finanční hotovost), 11 693,75 Kč (sepsaná finanční hotovost), 186 992,46 Kč, 611 514,30 Kč, 53 550 Kč, 33 750 Kč, 108 806 Kč a 147 216,84 Kč. Celkem 1 232 042,35 Kč. Tyto částky byly užity na úhradu nákladů a hotových výdajů exekučního řízení, které byly předepsány rozhodnutími ze dne 30. 10. 2014, 6. 2. 2015 a 21. 7. 2015, jež byla následně zrušena rozhodnutím správce daně ze dne 21. 9. 2018.

29. Jak již krajský soud uvedl shora, úrok za neoprávněně vedené exekuční řízení dle § 254 odst. 2 daňového řádu náleží daňovému subjektu za celou dobu takto neoprávněně vedeného exekučního řízení, a to až do ukončení tohoto exekučního řízení. Smyslem tohoto úroku je sankcionovat správce daně za to, že neoprávněně vedeným exekučním řízením došlo k zásahu do vlastnického práva daňového subjektu. Pokud je nyní řešeným nezákonně vedeným exekučním řízením exekuční řízení vedené na základě exekučního příkazu na prodej movitých věcí, které bylo úspěšně ukončeno dražebním prodejem všech sepsaných movitých věcí, pak k ukončení tohoto exekučního řízení došlo prodejem těchto movitých věcí, tedy v projednávané věci jejich vydražením, resp. právní mocí rozhodnutí o příklepu. S ohledem na skutečnost, že tyto věci nebyly vydraženy jako jeden celek (soubor), nýbrž byly draženy buďto jednotlivě (např. vozidla či přívěsy) nebo po částech (např. soubor tabákových či alkoholických výrobků), byly v průběhu této exekuce (v různých dnech) správcem daně inkasovány různé částky z dražby, jimiž byla pohledávka v podobě nákladů a hotových výdajů exekučního řízení postupně sanována. V důsledku tohoto postupu proto nedošlo k ukončení exekučního řízení prodejem movitých věcí v jediný den, kdy by byly prodány veškeré movité věci najednou, nýbrž v různých dnech podle toho, kdy k vydražení té které movité věci či souboru těchto věcí došlo. K ukončení exekučního řízení prodejem movitých věcí tak došlo vždy ke dni, kdy byl udělen příklep v dražbě movitých věcí (§ 329 odst. 7 občanského soudního řádu), a to i s ohledem na skutečnost, že následné rozvrhové jednání a případné uspokojování dalších přihlášených pohledávek se již nekonalo. Proto žalovaný postupoval správně, když ukončení nezákonně vedeného exekučního řízení vztáhnul vždy k okamžiku právní moci rozhodnutí o udělení příklepu, a to vždy ve vztahu k draženým movitým věcem, z jejichž výtěžku následně byly uspokojovány náklady a hotové výdaje exekučního řízení. Takový postup nelze shledat příliš formalistickým, jak bez bližšího odůvodnění tvrdí žalobkyně, neboť se jedná o jediný možný způsob určení konce exekučního řízení prováděného prodejem movitých věcí.
30. Žalobní tvrzení o jednotném konci exekuce, které žalobkyně vztáhla k vydání rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 15. 5. 2018, č.j. 1345952/18/2209-00540-303504 (v odvolacím řízení naopak uváděla datum 3. 5. 2018 a v replice k vyjádření žalovaného

pak s odkazem na konkrétní exekvované částky „představující úrok z neoprávněného jednání správce daně“ dokonce uvedla, že k ukončení exekuce dosud nedošlo), není s ohledem na výše uvedené správné. Tímto rozhodnutím navíc byla zastavena exekuce vedená na základě exekučního příkazu ze dne 18. 12. 2013, č.j. 1963184/13/2209-25200-305824 na prodej movitých věcí. Na základě tohoto exekučního příkazu však k žádnému prodeji movitých věcí nedošlo, výtěžek z této exekuce je tudíž nulový, a proto z něj nemůže žalobkyni vzniknout ani nárok na úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č.j. 7 Afs 354/2019-25). Pro projednávanou věc je naopak podstatné, že nároky oprávněného (správce daně) na úhradu nákladů exekuce a hotových výdajů vzniklých v souvislosti s vedenou exekucí prodejem movitých věcí, byly sanovány v jiném exekučním řízení, a to exekučním řízením vedeném na základě exekučního příkazu na prodej movitých věcí ze dne 18. 12. 2013, č.j. 1962653/13/2209-25200-305824, který byl úspěšný a majetek žalobkyně byl postižen právě na základě tohoto neoprávněně vedeného exekučního řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 15. února 2022

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu

